

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A túlfeszültség szorításában**

1. Elfojtott pillantások

Cső-Eliza

A fémes csikorgás lassan elhalt, ahogy az őrsem továbbpásztázta a következő szektort. Alinda torka kiszáradt, combjai könyörtelenül sajogtak a dupla terheléstől, de nem lassított. A szomszédos sor felé pillantott, ahol János, a G534-es jelzésű idős férfi teljes erőből tekerte a saját pedálját, ám mozdulataiba óvatos ritmust vitt, hogy próbálja ellensúlyozni a szomszédos lánc rezgését.

János lopva a nagymama felé fordította fáradt tekintetét. A szemeiben a megpróbáltatások ellenére mély, féltő melegség csillant meg. Amikor a fémvázaz ellenőrző lencséje elfordult tőlük, a férfi halk, szinte észrevétlen mozdulattal próbált közelebb nyúlni a közös kapaszkodóhoz, hogy egyetlen mozdulattal jelezze az együttérzését.

– Tarts távolságot, G534! – sziszegte a nagymama kimérten, de a hangja a szigorú elutasítás mögött alig észrevehetően megbicsaklott. Elfordította az arcát, mintha kizárólag a mennyezeti wattmérőt figyelné, szigorúan követve a Kolónia kötődésmentes szabályait. – A hálózat nem tűri a felesleges mozgást. Tedd a dolgod!

Mégis, ahogy a nagymama erőtlen keze ráfehéredett a hideg vásra, Alinda észrevette a leplezett remegést. Tudta, hogy az idős asszony szigorúsága csak pajzs: a nagymama titokban mélyen kötődött Jánoshoz, még ha a büntetéstől való félelem el is fojtotta a szavait. Alinda mellkasát különös szorongás és melegség szorította össze, ahogy a két öreg ember közötti néma feszültséget figyelte a gépek kattogásában.

2. A túlfeszültség szorításában

Dorothea

A dinamóterem mennyezetén végigfutó főkábel éles, sercegő hangot adott. A kolónia hálózata a túlterheltség szélén táncolt. A sárga jelzőfények ritmustalanul villogtak a sorok felett. A megnövekedett ellenállás miatt a pedálok nehezebben fordultak, mint pár perccel ezelőtt.

– Taposd, Alinda! – suttogta a nagymama. A hangja rekedt volt, a félelem szorította a torkát. – Ha leesik a feszültség, lekapcsolják a szektort.

- Nem bírom tovább! - csattant fel Alinda. Dühé hirtelen csapott át a tehetetlen dacból a tiszta indulatba. Elhamarkodott mozdulattal belerúgott a tengelyvédő vaslemezbe. - Elég volt a meséidből a régi világról! Hol van most az a sok áram? Hol van az az élet?

A fém csikordulása végigvisszhangzott a szűk folyosón. A wattmérő mutatója kilendült, a túlterhelt vezetékből szikrák pattantak a nyirkos betonra. A hálózat védekező automatikája azonnal reagált: a tizenkettes pad feletti lámpa baljós vörösre váltott. A feszültségingadozás hulláma végigfutott a szomszédos soron is, megakasztva az ottani láncokat.

János-g534 kétségbeesve próbált korrigálni a saját pultjánál. Lába görcsösen kapkodta a ritmust, tekintete riadtan Alindára szegeződött. Tudta, ha a hálózat összeomlik, a megtorlás mindannyiukat eléri.

- Hallgass, te oktalan! - sziszegte a nagymama, miközben próbálta átvenni a kieső nyomatékot. A teste remegett a túlterheléstől. - A rendszer nem bocsát meg.

Alinda szeme kárörvendő és rémült volt egyszerre. A saját meggondolatlansága most az egész hálózatot a tönk szélére sodorta.